

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Kong Knud den Helliges Levnet (af Knytlinge-Sage)

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Kong Knud den Helliges Levnet (af Knytlinge-Sage)", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 166. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1816_297_7-txt-shoot-idm1055/facsimile.pdf (tilgået 13. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

166

sig Kongen imod, saa folgen blev, at man lebte
Eigel til Skovs, reiste en Galge og hængde ham op.
Derpaa drog Kongen hen til den Gaard Eigel hav-
de haft og lod Straffedom gae over hans Tjener,
Somme mistede liv og Somme kommer og de
Ovrigt gjordes landsfogtige, saa at ingen som havde
havt Deel i Ugierningen, slap ustraffet derfor. Den-
med var da den Røverkule foerstillet, men det blev
lagt Kongen meget til last, fordi Eigels Slægt var
haade fornem og talrig, det var Begyndelsen til
Uvenskabet mellem ham og Landets Hovdinger, og
da Almuen saa deres Opstættighed, tog den ved
Kære og fandt Kongen at være alfor stræng og
myndig, fordi de vare vante til at raave sig selv.

(Fortsættet.)

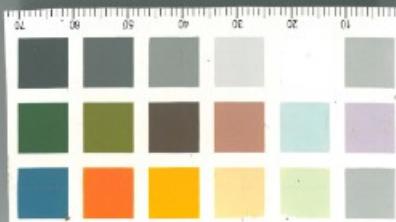
244

Kong Knud den Helliges Levnel,

Riende Kapitel

Om Konge-Mødet.

Kong Knud i Danmark og Kong Olav i Norge
satte engang hinanden Sterne og mødtes ved
Gothelven til stor Førnseelse paa begge Sider. Det
var da mange Ding paa Tale imellem dem, nogle
de samledes, og det gik alt sammen meget godt, men
saa var det engang de kom sammen, da tog Knud
til Orde og sagde til Kong Olav: her, Svoger
Olav! jeg har tankt paa, at derjom du ikke synes
det er Gaffstab, vil jeg giøre et Udenlands-Dog, og
hjemsege et Rige som vi Franken med stor Gode
kan giøre Praastab paa, og det er Englands Rige,
thi der har, som du nok ved, mine Forsæde hent
meget at sige, ja gjort saadan Frengang og saaledes
faae Magten, at en af dem, Knud den Store um-
dervang hele Englands Rige, saa haade han og
hans Sonner beriske derover til deres Dødsdag.
Nu vilde jeg gjerne have dig, Svoger Olav, til at
hjælpe mig i den Regivenhed, og vil i den Heusende

245

givere det Forsteg, at enter ful du, som har Skabs
not paa Engelsk. Mandens at hørne, være Hoveds-
mand paa det Tog og faae Hjelpe. Tropper af mig,
eller ogsaa, hvorvel der er kun et noabeligt Bytte,
vil jeg føre an paa fælles Begne, naar du vil faaas
mig bi med Hjelpe. Tropper. Ja, Kong Knud,
svarede Kong Olav, hvad du det saaer og siger sy-
nes jeg godt nok om.¹⁾, foشاavidt man har Povet
paa, at din Slægt har habt Lykken med sig til at
vinde stor Kære i det Land, men med min Slægt
forholder det sig ganzé anderledes, thi den har lidt
et Tab der som jeg ikke lever den Dag at faae op-
rettet. Lad os kun bare betragte hvad alle Folk
sagde da min Fader Kong Harald drog ud, at aldrig
var der af Norges Land udradt en drabeligere Hør,
og det giver Hornufsten, at dengang var der i alle
Mandene langt bedre Raab i Landet til hvad et
Leidingsstog uderkeve end som nu, thi baade fulde
man forgiwes lede efter Folgesvende som de han
hunde med sig, og der saaer endnu langt mere i
at jeg er saadan en Hovedsmand som min Fader
Kong Harald vor. Gil det nu alligevel saa støvet

246

med det Tog, hvor fulde da jeg faae i Sunde at
friste Lykken saa saaet og trækkes med nogen om
Engellands Rige! Nei, Kong Knud, men da du i
benne Sag seer paa vor fælles Kære og Bedste, saa
vil jeg fly dig ni Langstibe til Hjelpe paa dit Tog,
og besætte dem med udvalgte Folk, de kæreste
Kærlie der er i min Gaard, og ndrusle baade Skibe
og Folk saa vel i alle Maader, som om jeg selv
fulgte med. Det er, svarede Kong Knud, som
man kunde vente, et kongelig Tilbud du gør mig,
det tager jeg ogsaa imod, og taade saa Gud for
Lykken! Derned var det da besluttet at Kong Knud
ville drage til Engeland i Herreford, og hvert gjor-
de sin Bisning om hvad Udsalb det vilde faae.

Der kom ogsaa mange andre Ting paa Bone
ved Kongernes Samtale, og iblande andet Forholde
der mellem Danmark og Norge i ældre Tider, men
det ens med det andet gik af i alt Vensteb, og da
de omstær Skibtes ad og drog hver sine Veis i Sons-
der og Nor hvor de havde deres Riger, da fædte
det med Venner og kærligt Farvel.

